

A boldog Magyarország

Krúdy Gyula beszélyeiben, történeteiben, regényeiben, tárcáiban, prózaversbe áthajló glosszáiban, elégikus szabadversszerű karcolataiban még él, földi javakban dúskál és a boldogságban tobzódik ama Magyarország, amely azóta eltűnt, mint a szivárvány színeit imitáló szappanbuborék, szétpukkant, hol volt, hol nem volt, inkább nem, mint igen, de Krúdy Gyula írásaiban még minden megvan, és Magyarország boldog! Soha annyi kövér, nyugodt, higgadt és erélyes férfiú, soha annyi kalandvagyó, családszerető és a férfiak állait biztos kézzel eligazító hölgy, mint Krúdy világában. A virtuális Magyarország él és virul... Ismételjük: még minden megvan — a Kárpátoktól le az Al-Dunáig vagy ahogy író-, nemzedék- és elvtársa, **Kosztolányi Dezső** írja **A bús férfi panaszai** egyik nyitó versében, a Kárpátoktól az Adriáig! Egyben van még a Haza, és kivirul Krúdy írásaiban. És évszakok rendjéhez méri és igazítja életét, mely életben február és a farsang — azt alább a

Mester precióz iróniával s némi megbocsátható gúnnal foglalja össze, hogy miért! — oly döntő fontosságú. Ekkor jelenik meg sóvár asszonyok álmaiban, kielégítetlen becsvágyú férfiak képzeltései a hal. Mely döntően takarékosági okokból az Aranykorszakban is ajánlott volt. Nem a farsang, nem is a böjt volt a döntő magyarázat, noha a Kárpátok géniusza legszívesebben böjtre fogta volna hős népét egész esztendőre, mint ahogy emlékezetesen meg is kísérelte! — hanem a spórlási mánia, amely természetesen a „nép legszeretettebb fiára” és az „akadémikus elvtársnőre”, valamint a vezető „elvtársakra” nem vonatkozott, csupán ránk, az alattvalókra!...

Igen, drága Olvasó, február jön, Vízöntő hava: maskarák, álorcák, farsangi fánkok és szerepjátások évada...

Együnk halat?!...

BOGDÁN LÁSZLÓ